

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

(Πολιτικές Αιτήσεις Αρ. 65/2009,
78/2009, 82/2009 και 15/2010-22/2010)

1 Φεβρουαρίου, 2011

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Π., ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ,
ΚΡΑΜΒΗΣ, Χ»ΧΑΜΠΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,
ΦΩΤΙΟΥ, ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ, ΝΑΘΑΝΑΗΛ,
ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, ΚΛΗΡΙΔΗΣ, ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Δ/ΣΤΕΣ.]

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 65/2009)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
(ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ 33/1964 ΟΠΩΣ
ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΘΗΚΕ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΤΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΣΟΥΑΖΙΛΑΝΔΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ CERTIORARI

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ/Η ΑΠΟΦΑΣΗ
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 2008 ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΑΝ ΑΠΟ
ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ
ΑΙΤΗΣΗΣ 240/08 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 2008,
ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ
ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΣΟΒΑΡΩΝ
ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 2007 (183(1)/2007)

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ/Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 2008 ΠΟΥ ΕΚΔΟΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ 244/08 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, 2008, ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΔΙΑΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ ΣΟΒΑΡΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 2007 (183(1)/2007)

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟ ΕΚΔΙΚΑΣΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 17212/08 ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΥ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 78/2009)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡ. 155(4) ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1^Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟΝ ΝΟΜΟ 183(1)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ ΣΤΙΣ 02/09/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 45/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 82/2009)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡ. 155(4) ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1^Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟΝ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ ΣΤΙΣ 16/09/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ'ΑΡΙΘΜΟ 47/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ, ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 15/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 17/07/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 92/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 16/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 31/07/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 101/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 17/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 02/09/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 118/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 18/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 24/08/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 110/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 19/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 14/10/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 154/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 20/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 05/08/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 102/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 21/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 17/07/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 92/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΑΘΗΝΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

(Πολιτική Αίτηση Αρ. 22/2010)

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155.4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 3 ΚΑΙ 9 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ (ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ) ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 1964

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 1Α, 15, 17 ΚΑΙ 30 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΤΟ ΝΟΜΟ 183(Ι)/07 ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΔΗΓΙΑ 2006/24/ΕΚ

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΠΟΥ ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΙΣ 05/08/2009 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟ 102/09

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΦΥΣΕΩΣ CERTIORARI

P. Βραχίμης, για τον αιτητή στην Πολιτική Αίτηση 65/2009.

E. Πουργουρίδης, για τους αιτητές στις Πολιτικές Αιτήσεις 78/2009, 82/2009 και 15/2010-22/2010.

P. Μαππουρίδης, Δ. Κυπριανού και Μ. Πασιαρδή, για τους καθ' ων η αίτηση.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Π.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει

ο Δικαστής Κραμβής.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΚΡΑΜΒΗΣ, Δ.: Οι πιο πάνω αιτήσεις αφορούν στην έκδοση ενταλμάτων certiorari για την ακύρωση των διαταγμάτων αποκάλυψης τηλεπικοινωνιακών δεδομένων των αιτητών που εξέδωσαν τα Επαρχιακά

Δικαστήρια Λευκωσίας, Λεμεσού και Λάρνακας στα πλαίσια αιτήσεων της Αστυνομίας με σκοπό τη διερεύνηση σοβαρών ποινικών αδικημάτων. Τα εν λόγω διατάγματα εκδόθηκαν με βάση τις πρόνοιες των άρθρων 4 και 5 του *περί Διατήρησης Τηλεπικοινωνιακών Δεδομένων με Σκοπό τη Διερεύνηση Σοβαρών Ποινικών Αδικημάτων Νόμου του 2007, Ν. 183(1)/2007* (εφεξής «ο Νόμος») ο οποίος θεσπίστηκε για σκοπούς εναρμόνισης με την *Οδηγία 2006/24/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 15^{ης} Μαρτίου, 2006* (εφεξής «η Οδηγία»).

Οι αιτητές ισχυρίζονται ότι με τα επίδικα διατάγματα έχουν παραβιαστεί τα κατοχυρωμένα από το Σύνταγμα ατομικά τους δικαιώματα της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής (άρθρο 15.1) και της διασφάλισης του απορρήτου της επικοινωνίας (άρθρο 17.1). Τα άρθρα 4 και 5 του Νόμου, στη βάση των οποίων εκδόθηκαν τα διατάγματα, δεν είναι συμβατά με τα πιο πάνω άρθρα του Συντάγματος ούτε διασώζεται η συνταγματικότητά τους από το άρθρο 1Α του Συντάγματος. Λέγουν επίσης ότι η Οδηγία 2006/24/EK δεν επιβάλλει στα κράτη-μέλη οποιαδήποτε υποχρέωση θέσπισης νόμου σχετικά με το κεφάλαιο «δίωξη του εγκλήματος» στο οποίο αναφέρεται η Οδηγία. Ο σκοπός των αναφορών που γίνονται στην Οδηγία σε σχέση με το συγκεκριμένο θέμα είναι μόνο για να διαφανεί η αιτία που οδήγησε τον Κοινοτικό Νομοθέτη

στη ψήφιση της Οδηγίας και όχι στην προδιαγραφή του σκοπού για τον οποίο ψηφίστηκε και κατ' επέκταση στην εμβέλεια της υποχρέωσης που επιβάλλεται στα κράτη-μέλη. Βασικά η θέση των αιτητών στηρίζεται στην απόφαση του ΔΕΚ (ως ήταν τότε) στην *Ireland v. European Parliament and Council of the European Union (υπόθεση C-301/06 ημερ. 10.2.09)*.

Οι καθ' ων η αίτηση εγείρουν ζήτημα νομιμοποίησης των αιτητών στη διαδικασία. Εισηγούνται ότι οι αιτητές δεν νομιμοποιούνται στην προώθηση των αιτήσεων τους επειδή δεν αποκαλύπτουν τη σχέση ή τη σύνδεση που ο κάθε ένας από αυτούς έχει με το αντιστοίχως προσβαλλόμενο διάταγμα. Υποβάλλουν, πως μόνο σε περίπτωση που η αποκάλυψη των τηλεπικοινωνιακών δεδομένων χρησιμοποιηθεί ως στοιχείο μαρτυρίας σε δίκη εναντίον συγκεκριμένου αιτητή, αυτός θα έχει επαρκές εναλλακτικό μέσο θεραπείας κατά το στάδιο που θα επιχειρηθεί ένας τέτοιος επηρεασμός και όχι προηγουμένως, καθώς αντιλαμβανόμαστε ότι υπονοούν.

Η εισήγηση δεν ευσταθεί. Η σύνδεση ενός εκάστου αιτητή με το αντιστοίχως προσβαλλόμενο διάταγμα αποκαλύπτεται άμεσα από την αστυνομία σε όλες ανεξαιρέτως τις υποθέσεις. Σε κάθε περίπτωση η

αστυνομία, προκειμένου να επιτύχει την έκδοση του διατάγματος, συνέδεσε ενόρκως τους αριθμούς τηλεφωνικών καρτών, οι ιδιοκτήτες των οποίων φέρονται ότι είναι οι αιτητές, με τηλεφωνικές επικοινωνίες των τελευταίων με άλλους χρήστες. Η σύνδεση των αιτητών με το διάταγμα ή τα διατάγματα που αντιστοιχώς στους αφορούν, έγινε από την ίδια την αστυνομία, γεγονός το οποίο είναι από μόνο του αρκετό για τη θεμελίωση της νομιμοποίησης των αιτητών στην υποβολή και προώθηση των υπό κρίση αιτημάτων τους.

Οι καθ' ων η αίτηση υποστηρίζουν πως ανεξάρτητα του ποιος είναι ο σκοπός της Οδηγίας 2006/24/EK, αυτό που η ίδια η Οδηγία ορίζει είναι ότι οι νομοθεσίες των κρατών-μελών θα πρέπει να ρυθμιστούν ενιαία ως προς τα δεδομένα που τίθενται στη διάθεση των διωκτικών αρχών για διαπίστωση, διερεύνηση και δίωξη ποινικών αδικημάτων και αφήνεται στα κράτη-μέλη να καθορίσουν μόνα τους ποια είναι τα σοβαρά αδικήματα σε σχέση με τα οποία θα γίνει η ενιαία ρύθμιση. Είναι πάνω σ' αυτή τη βάση που θεσπίστηκε ο Νόμος, οι ρυθμίσεις του οποίου εμπίπτουν στην εμβέλεια του άρθρου 1Α του Συντάγματος.

Όλα τα υπό κρίση διατάγματα εκδόθηκαν πριν από τη δημοσίευση (4.6.2010) του περί της **Εκτης Τροποποίησης του Συντάγματος Νόμου**

του 2010 δυνάμει του οποίου η παράγραφος 2 του άρθρου 17 του Συντάγματος αντικαταστάθηκε από νέα παράγραφο σύμφωνα με την οποία επιτρέπεται σε ορισμένες περιπτώσεις η επέμβαση στο απόρρητο της επικοινωνίας κλπ των πολιτών. Επεται ότι η επίλυση των επίδικων νομικών ζητημάτων θα γίνει με βάση το δίκαιο που βρισκόταν σε ισχύ κατά τον ουσιώδη χρόνο.

Αφού διαπιστώσαμε ότι το θέμα της συνταγματικότητας των άρθρων 4 και 5 του Νόμου είναι το κύριο επίδικο θέμα και ότι δεν παρίσταται ανάγκη χωριστής εκδίκασης των αιτήσεων λόγω των γεγονότων που τις περιβάλλουν, αποφασίσαμε, συναινούντων των διαδίκων, όπως όλες οι αιτήσεις αχθούν προς ακρόαση ενώπιον της Πλήρους Ολομέλειας για σκοπούς καλύτερης απονομής της δικαιοσύνης.

Το άρθρο 1 της Οδηγίας καθορίζει το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής της.

«Άρθρο 1

Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής

1. Η παρούσα οδηγία αποβλέπει στην εναρμόνιση των διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με τις υποχρεώσεις των παρόχων διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίου δικτύου επικοινωνιών όσον αφορά την διατήρηση ορισμένων δεδομένων που παράγονται ή υφίστανται επεξεργασία από αυτούς, ώστε να διασφαλιστεί ότι τα δεδομένα καθίστανται διαθέσιμα για τους σκοπούς της διερεύνησης, διαπίστωσης

και δίωξης σοβαρών ποινικών αδικημάτων, όπως ορίζονται βάσει του εθνικού δικαίου των κρατών μελών.

2. Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε δεδομένα κίνησης και θέσης, στις νομικές οντότητες και στα φυσικά πρόσωπα και στα συναφή δεδομένα που απαιτούνται για την αναγνώριση του συνδρομητή ή του καταχωρημένου χρήστη. Δεν εφαρμόζεται στο περιεχόμενο των ηλεκτρονικών επικοινωνιών, συμπεριλαμβανομένων των πληροφοριών στις οποίες η πρόσβαση πραγματοποιείται με τη χρήση δικτύου ηλεκτρονικών επικοινωνιών.»

Η Οδηγία μεταξύ άλλων προβλέπει (άρθρο 5) ότι τα κράτη-μέλη διασφαλίζουν την (υποχρεωτική) διατήρηση των εξωτερικών στοιχείων της επικοινωνίας (δεδομένα κίνησης και θέσης) κάθε χρήστη από τους παρόχους διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίου δικτύου επικοινωνιών για χρονικό διάστημα από 6 μήνες μέχρι 2 χρόνια (άρθρο 6). Το άρθρο 4 της Οδηγίας προβλέπει ότι τα κράτη-μέλη θεσπίζουν μέτρα για τη διασφάλιση των δεδομένων που διατηρούνται και τα οποία παρέχονται μόνο στις αρμόδιες αρχές σε ειδικές περιπτώσεις και σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία.

Ο Νόμος, που έχει τίτλο *«Νόμος που προνοεί για τη Διατήρηση Τηλεπικοινωνιακών Δεδομένων με Σκοπό τη Διερεύνηση Σοβαρών Ποινικών Αδικημάτων»* θεσπίστηκε, όπως αναφέρεται στο προοίμιο του, για σκοπούς εναρμόνισης με την πράξη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με τίτλο – *«Οδηγία 2006/24/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 15^{ης} Μαρτίου 2006 για τη διατήρηση δεδομένων που*

παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία σε συνάρτηση με την παροχή διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίων δικτύων επικοινωνιών και για την τροποποίηση της Οδηγίας 2002/58/ΕΚ.»

Ωστόσο, αυτό που προκύπτει τόσο από τον τίτλο όσο και από το περιεχόμενο του Νόμου, είναι ότι ο επιδιωκόμενος σκοπός είναι ευρύτερος εφόσον η υποχρέωση διατήρησης των δεδομένων όχι μόνο συσχετίζεται με τη διερεύνηση των εν τη εννοία του νόμου σοβαρών ποινικών αδικημάτων αλλά ταυτόχρονα, προβλέπονται ρυθμίσεις που αφορούν και στην πρόσβαση των δεδομένων. Παράλληλα ο νομοθέτης, με τη θέσπιση του άρθρου 22* του νόμου, εκδήλωσε ρητά τη βούλησή του για διατήρηση του υφιστάμενου νομοθετικού καθεστώτος που αφορά στην προστασία του απορρήτου της ιδιωτικής επικοινωνίας, μη εξαιρουμένης βεβαίως και της νομολογίας επί θεμάτων ερμηνείας κλπ που είχαν μέχρι τότε προκύψει κατά την εφαρμογή του ***περί Προστασίας του Απορρήτου της Ιδιωτικής Επικοινωνίας (Παρακολούθηση Συνδιαλέξεων) Νόμο του 1996 Ν. 92(1)/1996***. Το άρθρο 2 του εν λόγω νόμου προβλέπει:

*«22. Τίποτα στον παρόντα Νόμο δεν επηρεάζει ούτε μπορεί να θεωρηθεί ότι επηρεάζει την εφαρμογή των διατάξεων του περί Προστασίας του Απορρήτου της Ιδιωτικής Επικοινωνίας (Παρακολούθηση Συνδιαλέξεων) Νόμου.»

« «ιδιωτική επικοινωνία» σημαίνει οποιαδήποτε προφορική επικοινωνία ή οποιαδήποτε τηλεπικοινωνία γίνεται από πρόσωπο κάτω από περιστάσεις κατά τις οποίες είναι λογικό το πρόσωπο αυτό να αναμένει ότι δε θα υποκλαπεί ή θα παρακολουθηθεί από οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο, εκτός από εκείνο το οποίο σκοπείται να λάβει την επικοινωνία αυτή και περιλαμβάνει τη ραδιοεπικοινωνία και την ενσύρματη επικοινωνία.»

« «περιεχόμενο» όταν χρησιμοποιείται σε σχέση με οποιαδήποτε ιδιωτική επικοινωνία, περιλαμβάνει οποιαδήποτε πληροφορία αναφορικά με την ταυτότητα των ατόμων που συνδιαλέγονται ή συμμετέχουν στην επικοινωνία ή την ύπαρξη, ουσία, σκοπό ή έννοια ή σημασία της επικοινωνίας αυτής και περιλαμβάνει τους αριθμούς κλήσεων, όταν πρόκειται για τηλεπικοινωνία.»

Η νομολογία η οποία διέπει το ίδιο θέμα καθώς και άλλα παρεμφερή, εντοπίζεται βασικά στις *Police v. Georghiades (1983) 2 AAD 33*, *Αστυνομία v. Γιάλλουρου (1992) 2 AAD 147*, *Δημοκρατία v. Αεροπόρου κ.ά. (1998) 2 AAD 87* και *Δημοκρατία v. Συμιανού κ.ά. (1999) 2 AAD 537*. Στη *Συμιανός*, υιοθετήθηκε το σκεπτικό της *Αεροπόρος* όπου κρίθηκε ότι δεν ήταν αποδεκτή ως μαρτυρία η εκτύπωση ηλεκτρονικού υπολογιστή στην οποία καταγράφονταν οι τηλεφωνικές κλήσεις μεταξύ δύο κινητών τηλεφώνων, η ώρα των κλήσεων και η διάρκεια τους. Το ένα από τα δύο τηλέφωνα ανήκε στον κατηγορούμενο και το άλλο σε τρίτο άτομο που το είχε στη διάθεση του μάρτυρα κατηγορίας. Αυτό που προκύπτει είναι ότι, μέσω της νομολογίας, επιβεβαιώθηκε ότι κάθε παρακολούθηση ή πληροφορία που σχετίζεται ή αντλείται από την επικοινωνία των πολιτών που δεν εμπίπτει στις εξαιρέσεις του άρθρου 17.2 του Συντάγματος, δεν γίνεται δεκτή ως μαρτυρία ενώπιον του

Δικαστηρίου. Το πιο κάτω απόσπασμα από τη *Συμμανός* αντικατοπτρίζει τη σκέψη του Δικαστηρίου.

«Το Άρθρο 16(1) του Ν. 92(Ι)/96 αποκλείει την προσαγωγή μαρτυρίας αναφορικά με ιδιωτική επικοινωνία, η οποία προκύπτει μετά από υποκλοπή της επικοινωνίας ή παρακολούθηση του περιεχομένου της. Το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση μας στο Υπόμνημα 324 εξηγεί τη φύση της απαγόρευσης και προσδιορίζει τις συνέπειες της παράβασης της:-

«Το Άρθρο 3(1) του Νόμου απαγορεύει και ποινικοποιεί την υποκλοπή και παρακολούθηση κάθε πτυχής και λεπτομέρειας ιδιωτικής επικοινωνίας, περιλαμβανομένης και της τηλεφωνικής. Οι όροι 'υποκλοπή' και 'παρακολούθηση', που προσδιορίζονται στο Άρθρο 2 του Νόμου, περιλαμβάνουν, εκτός από το περιεχόμενο της επικοινωνίας, και κάθε στοιχείο που σχετίζεται με αυτή. Η καταγραφή αυτής τούτης της επικοινωνίας, η ώρα και η διάρκεια της, περικλείονται τόσο στον όρο 'υποκλοπή' όσο και στον όρο 'παρακολούθηση'.»

Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το «περιεχόμενο» της τηλεφωνικής επικοινωνίας, του οποίου η προσαγωγή ως μαρτυρίας απαγορεύεται, περιλαμβάνει και «... τους αριθμούς κλήσεων, όταν πρόκειται για τηλεπικοινωνία.», ως προβλέπει ο ορισμός του σχετικού όρου - (Άρθρο 2 - Ν. 92(Ι)/96). Η εξαίρεση από τις πρόνοιες του Νόμου, η οποία τίθεται στην παράγραφο (β) του εδαφίου (2) του Άρθρου 3, αναφορικά με την καταγραφή των αριθμών τηλεφωνικών κλήσεων, περιορίζεται, όπως διαπίστωσε η Ολομέλεια, στη «... χρέωση του συνδρομητή, ενέργεια η οποία εντάσσεται στη συμβατική σχέση μεταξύ συνδρομητή και Αρχής Τηλεπικοινωνιών.». Επομένως, δεν ήταν απαραίτητο στην απόφαση μας στο Υπόμνημα 324 να δοθεί απάντηση στο ερώτημα κατά πόσο η εξαίρεση ήταν συμβατή με τις πρόνοιες των Άρθρων 15 - (*Police v. Georghiades* (1983) 2 C.L.R. 33) - και 17 του Συντάγματος - (*Αστυνομία v. Γιάλλουρου* (1992) 2 Α.Α.Δ. 147).

Η διαπίστωση, ως προς το αντικείμενο της εξαίρεσης στον κανόνα αποκλεισμού του περιεχομένου τηλεφωνικής επικοινωνίας, προσδιορίζει, και στην προκείμενη περίπτωση, το νομικό πλέγμα θεώρησης των ερωτημάτων τα οποία εγείρονται. Όπως υποδείξαμε και στην απόφαση μας στο Υπόμνημα 324, εάν η εξαίρεση του κανόνα, που προβλέπεται στο Άρθρο 3(2)(β) του Νόμου, δεν περιοριζόταν στο πεδίο που διαπιστώθηκε, θα καθίστατο αναγκαίο να εξετάσουμε τη συνταγματικότητα της εξαίρεσης υπό το πρίσμα των διατάξεων των Άρθρων 15 και 17 του Συντάγματος, που είναι το ερώτημα το οποίο, ουσιαστικά, τίθεται με την παράγραφο 6 του παρόντος υπομνήματος.

Στην προκείμενη περίπτωση, η μαρτυρία, της οποίας επιδιώχθηκε η προσαγωγή, αποτελούσε αναπόσπαστο μέρος του περιεχομένου τηλεφωνικής επικοινωνίας, η προσαγωγή της οποίας, με οποιαδήποτε μορφή, απαγορεύεται από το Ν. 92(Ι)/96.»

Το ζητούμενο τώρα είναι κατά πόσο οι νομοθετικές ρυθμίσεις που έχουν επέλθει με τη θέσπιση του Νόμου και την ένταξη της Οδηγίας στο

εσωτερικό δίκαιο, σε συνάρτηση με τις πρόνοιες του άρθρου 1Α του Συντάγματος, μετά την Πέμπτη Τροποποίηση, επέφεραν μεταβολή του δικαίου που διέπει το κατοχυρωμένο ατομικό δικαίωμα του απορρήτου των επικοινωνιών των πολιτών έτσι ώστε, υπό προϋποθέσεις να αίρεται το απόρρητο της επικοινωνίας και να επιτρέπεται η πρόσβαση στα επικοινωνιακά δεδομένα.

Το άρθρο 1 του Συντάγματος, όπως τροποποιήθηκε μετά την 5^η τροποποίηση (Ν. 127(1)/2006), προνοεί ότι:

«1.Α Ουδεμία διάταξη του Συντάγματος θεωρείται ότι ακυρώνει νόμους που θεσπίζονται, πράξεις που διενεργούνται ή μέτρα που λαμβάνονται από τη Δημοκρατία τα οποία καθίστανται αναγκαία από τις υποχρεώσεις της ως κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ούτε εμποδίζει Κανονισμούς, Οδηγίες ή άλλες πράξεις ή δεσμευτικά μέτρα νομοθετικού χαρακτήρα που θεσπίζονται από την Ευρωπαϊκή Ένωση ή από τις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ή από τα θεσμικά τους όργανα ή από τα αρμόδια τους σώματα στη βάση των συνθηκών που ιδρύουν τις Ευρωπαϊκές Κοινότητες ή την Ευρωπαϊκή Ένωση από του να έχουν νομική ισχύ στη Δημοκρατία.»

Στην προκείμενη περίπτωση προφανώς η θέσπιση του Νόμου θεωρήθηκε ότι αποτελούσε αναγκαίο μέτρο απορρέον από τις υποχρεώσεις της χώρας μας ως κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το ζήτημα είναι κατά πόσο ο νόμος αυτός υπερβαίνει το αναγκαίο και ανάλογο της υποχρέωσης της Κυπριακής Δημοκρατίας έτσι ώστε η νομοθετική ρύθμιση να θεωρείται υπέρτερη της συνταγματικής διάταξης

με την οποία κατοχυρώνεται το ατομικό δικαίωμα του απορρήτου των επικοινωνιών.

Το άρθρο 1 της Οδηγίας (ανωτέρω), καθορίζει το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής της. Σαφώς προκύπτει ότι αυτό που επιδιώκεται με την Οδηγία είναι η από τα κράτη μέλη ενιαία ρύθμιση των υποχρεώσεων των παρόχων τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών καθόσον αφορά στο θέμα της διατήρησης ορισμένων δεδομένων και στη διασφάλιση ότι τα δεδομένα αυτά διατίθενται για σκοπούς της διερεύνησης κλπ σοβαρών ποινικών αδικημάτων όπως αυτά ορίζονται με βάση το εθνικό δίκαιο των κρατών μελών. Δεν προκύπτει από το περιεχόμενο της Οδηγίας ότι επιβάλλεται στα κράτη μέλη οποιαδήποτε υποχρέωση θέσπισης ρυθμίσεων αναφορικά με την πρόσβαση ή και την παράδοση τηλεπικοινωνιακών δεδομένων των πολιτών στις αρμόδιες ανακριτικές αρχές για σκοπούς εξιχνίασης εγκλημάτων. Η ρύθμιση αυτού του θέματος επαφίεται αποκλειστικά στο εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών. Η σκέψη αυτή ενισχύεται και από το περιεχόμενο των προνοιών 5 και 17 του προοιμίου της Οδηγίας οι οποίες αποτελούν μέρος της αιτιολογίας.

«(5) Ορισμένα κράτη μέλη θέσπισαν νομοθεσία για τη διατήρηση δεδομένων από τους παρόχους υπηρεσιών για την πρόληψη, διερεύνηση, διαπίστωση και δίωξη των ποινικών αδικημάτων. Οι εθνικές αυτές διατάξεις διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό.»

«(17) Είναι ουσιώδες τα κράτη μέλη να εγκρίνουν νομοθετικά μέτρα για να διασφαλίσουν ότι τα δεδομένα που διατηρούνται βάσει της παρούσας οδηγίας παρέχονται στις αρμόδιες εθνικές αρχές μόνο σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία με πλήρη σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ενδιαφερόμενων ατόμων.»

Με βάση τα λεχθέντα, διαπιστώνουμε ότι η συμπερίληψη διατάξεων στο Νόμο οι οποίες προβλέπουν για τον τρόπο πρόσβασης των αστυνομικών ανακριτών στα τηλεπικοινωνιακά δεδομένα τα οποία οι πάροχοι είναι υποχρεωμένοι να διατηρούν, έγινε, όχι για σκοπούς εναρμόνισης με το ευρωπαϊκό δίκαιο αφού τέτοια υποχρέωση δεν απορρέει ούτε επιβάλλεται από την Οδηγία. Επεται, ότι τα υπό κρίση άρθρα 4 και 5 του Νόμου, δεν καλύπτονται από τις πρόνοιες του άρθρου 1Α του Συντάγματος που προστέθηκε με την Πέμπτη Τροποποίηση (ανωτέρω).

Η πιο πάνω διαπίστωση συνάδει με το σκεπτικό της *Ireland v. European Parliament and Council of the European Union* (ανωτέρω) Σ' εκείνη την υπόθεση, η Ιρλανδία, υποστηριζόμενη από τη Δημοκρατία της Σλοβακίας, προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο με αίτημα την ακύρωση της Οδηγίας επειδή, καθώς υποστήριξε, δεν εκδόθηκε νομότυπα κλπ. Το ΔΕΚ αποφάσισε ότι η διαδικασία έκδοσης (ψήφισης) της Οδηγίας ήταν ορθή. Προέβη όμως και σε αναφορές σχετικές με το

σκοπό και την έκταση εφαρμογής της Οδηγίας οι οποίες περιέχονται στις πιο κάτω παραγράφους της απόφασης:

- «80. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι διατάξεις της οδηγίας αυτής περιορίζονται σημαντικά στις δραστηριότητες των φορέων παροχής υπηρεσιών και δεν ρυθμίζουν την πρόσβαση στα δεδομένα ούτε την αξιοποίηση τους από τις αστυνομικές ή τις δικαστικές αρχές των κρατών μελών.
81. Ειδικότερα, οι διατάξεις της Οδηγίας 2006/24 επιδιώκουν την προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών που αφορούν την υποχρέωση διατήρησης των δεδομένων (άρθρο 3), τις κατηγορίες των διατηρούμενων δεδομένων (άρθρο 5), τη διάρκεια διατήρησης των δεδομένων (άρθρο 6), την προστασία και ασφάλεια των δεδομένων (άρθρο 7) και τις συνθήκες αποθήκευσής τους (άρθρο 8).
82. Αντιθέτως, τα μέτρα που προβλέπει η οδηγία 2006/24 δεν συνεπάγονται, από μόνα τους, επέμβαση για την επιβολή του νόμου από τις αρχές των κρατών μελών. Όπως προκύπτει ιδίως από το άρθρο 3 της οδηγίας αυτής, προβλέπεται ότι οι φορείς παροχής υπηρεσιών πρέπει να διατηρούν μόνον τα δεδομένα που παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία κατά την παροχή των οικείων υπηρεσιών επικοινωνιών. Τα δεδομένα αυτά είναι μόνον εκείνα που συνδέονται στενά με την άσκηση της εμπορικής δραστηριότητας των εν λόγω φορέων.
83. Η οδηγία 2006/24 ρυθμίζει έτσι ενέργειες που είναι ανεξάρτητες από την εφαρμογή οποιασδήποτε πιθανής συνεργασίας των αστυνομικών και δικαστικών αρχών σε ποινικές υποθέσεις. Δεν εναρμονίζει ούτε το ζήτημα της πρόσβασης σε δεδομένα από τις αρμόδιες για την επιβολή του νόμου εθνικές αρχές ούτε το ζήτημα της χρήσης και ανταλλαγής των δεδομένων αυτών μεταξύ των εν λόγω αρχών. Αυτά τα ζητήματα, που εμπίπτουν κατ' αρχήν στον τομέα που καλύπτει ο τίτλος VI της Συνθήκης ΕΕ, είχαν εξαιρεθεί από τις διατάξεις της οδηγίας αυτής, όπως τονίζεται, ιδίως με την εικοστή πέμπτη αιτιολογική σκέψη και με το άρθρο της 4.
84. Επομένως, το ουσιαστικό περιεχόμενο της οδηγίας 2006/24 αφορά κατ' ουσίαν τις δραστηριότητες των φορέων παροχής υπηρεσιών στον οικείο τομέα της εσωτερικής αγοράς, εξαιρουμένων των κρατικών δραστηριοτήτων που εμπίπτουν στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ.
85. Ενόψει του ουσιαστικού αυτού περιεχομένου, συνάγεται ότι η οδηγία 2006/24 αφορά κυρίως τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.»

Ενόψει των πιο πάνω, θεωρούμε ότι δικαίως προκύπτει ανάγκη ελέγχου της συνταγματικότητας των άρθρων 4 και 5 του Νόμου στη

βάση των οποίων εκδόθηκαν τα επίδικα διατάγματα. Τα άρθρα 4.(1)(α) και 5 του νόμου προνοούν:

«4.(1)(α) Τηρουμένων των διατάξεων των εδαφίων (2) και (3) και με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου (β), αστυνομικός ανακριτής, δύναται να εξασφαλίσει δεδομένα που έχουν σχέση με τη διερεύνηση σοβαρού ποινικού αδικήματος, εφόσον προηγουμένως εξασφαλίσει από το Δικαστήριο σχετικό διάταγμα.»

«5. Κάθε παροχέας υπηρεσιών, με την παρουσίαση διατάγματος που εκδόθηκε ή επιστολής που συνοδεύεται από την έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 4, υποχρεούται να θέσει, αμέσως και χωρίς οποιαδήποτε αδικαιολόγητη καθυστέρηση, στη διάθεση του αστυνομικού ανακριτή όλα τα δεδομένα που καθορίζονται στο διάταγμα ή στην επιστολή, ανάλογα με την περίπτωση.»

Το δικαίωμα της επικοινωνίας, που καθώς έχει ερμηνευθεί, περιλαμβάνει και την τηλεφωνική επικοινωνία, ως μια από τις εκφάνσεις της ιδιωτικής ζωής του ατόμου, προστατεύεται από το άρθρο 15.1 του Συντάγματος το οποίο γενικά αναφέρεται στο δικαίωμα της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής. Το ίδιο δικαίωμα (της επικοινωνίας) τυγχάνει παράλληλης προστασίας και από το άρθρο 17.1 του Συντάγματος το οποίο ειδικά αναφέρεται στο συγκεκριμένο δικαίωμα. Βεβαίως το ίδιο δικαίωμα προστατεύεται και από το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων η οποία, ως μέρος του ημεδαπού δικαίου, τυγχάνει εφαρμογής. Εχοντας υπόψη τα γεγονότα που αφορούν τις υπό κρίση αιτήσεις, θεωρούμε αρκετό να θέσουμε την εξέταση της συνταγματικότητας των προμνησθέντων άρθρων 4 και 5 του Νόμου κάτω

από το πρίσμα του άρθρου 17 του Συντάγματος το οποίο, καθώς έχει ειπωθεί, αναφέρεται ειδικά στο δικαίωμα της επικοινωνίας που εδώ ενδιαφέρει. Στην *Police v. Georghiades (1983) 2 CLR 33* προσδιορίστηκαν κατά τρόπο θεμελιακό η φύση, ο χαρακτήρας και το πεδίο εφαρμογής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ανάλογης υφής και περιεχομένου ήταν η νομολογία που ακολούθησε στις *Enotiades and Another v. Police (1986) 2 CLR 64*, *Psaras v. Republic (1987) 2 CLR 132*, *Merthodja v. Police (1987) 2 CLR 227*, *Parpas v. Republic (1988) 2 CLR 5* και *Αστυνομία v. Γιάλλουρου (1992) 2 ΑΑΔ 147*. Στη *Γιάλλουρου* αποφασίστηκε ότι κάθε επέμβαση στην τηλεφωνική επικοινωνία του ατόμου συνιστά παραβίαση τόσο του δικαιώματος της ιδιωτικής ζωής όσο και του δικαιώματος της επικοινωνίας. Σχετική είναι η πιο κάτω περικοπή της απόφασης:

«Η τηλεφωνική επικοινωνία λόγω της φύσης και του χαρακτήρα της συνιστά εξ αντικειμένου πτυχή της ιδιωτικής ζωής βάσει του άρθρου 15.1 και, ταυτόχρονα, μορφή επικοινωνίας το απόρρητο της οποίας διαφυλάσσεται από το άρθρο 17.1. Η τηλεφωνική συνομιλία έχει τα χαρακτηριστικά της ιδιαίτερης επικοινωνίας μεταξύ των συνομιλητών, που ανάγεται στην ιδιωτική τους ζωή και συγχρόνως συνιστά κλασική μορφή επικοινωνίας το απόρρητο της οποίας διαφυλάσσεται από το Σύνταγμα. Κανένας τρίτος, εκτός αν του παρέχεται εξουσιοδότηση από το νόμο για τους σκοπούς που ορίζει το Σύνταγμα, δεν έχει δικαίωμα να εποπτεύσει ή να διεισδύσει στις τηλεφωνικές επικοινωνίες μεταξύ των πολιτών. Οποιαδήποτε χαλάρωση του κανόνα θα ερχόταν σε αντίθεση με τον απόλυτο χαρακτήρα της απαγόρευσης, όπως διατυπώνεται στα άρθρα 15.1 και 17.1 του Συντάγματος, και μακροχρόνια θα εκφύλιζε τη δραστηριότητα του δικαιώματος που κατοχυρώνεται.»

Η νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου η οποία διέπει τα υπό εξέταση θέματα, αναπτύχθηκε έχοντας ως κεντρικό σημείο αναφοράς το Σύνταγμα της Δημοκρατίας και σε γενικές γραμμές είναι εναρμονισμένη με τη νομολογία του ΕΔΑΔ. Βλ. *Klass and Others v. Germany, appl. no. 5029/71, 6.9.1978, Malone v. The United Kingdom, appl. no. 8691/79, 2.8.1984, Kruslin v. France, appl. no. 11801/85, 24.4.1990.*

Στις υπό κρίση υποθέσεις η Αστυνομία, ενεργούσα με βάση τα διατάγματα, παρέλαβε από τον πάροχο τους αριθμούς των τηλεφωνικών κλήσεων από και προς τα τηλέφωνα των αιτητών, χωρίς τη γνώση ή τη συγκατάθεση των τελευταίων, ενέργεια η οποία συνιστά κατ' αρχήν επέμβαση στο κατοχυρωμένο από το Σύνταγμα δικαίωμα του απορρήτου της επικοινωνίας των αιτητών. Αυτό που πρέπει επομένως να εξεταστεί είναι κατά πόσο η επέμβαση της Αστυνομίας, κάτω από τις δοσμένες συνθήκες της κάθε περίπτωσης, συνιστά νόμιμο περιορισμό του δικαιώματος κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 17.2 του Συντάγματος το οποίο προβλέπει:

«2. Δεν επιτρέπεται επέμβασις κατά την ενάσκησιν του δικαιώματος τούτου, ειμή συμφώνως προς τον νόμον και μόνον εις περιπτώσεις προσώπων εν φυλακίσει ή προφυλακίσει τελούντων ή ως και επί επαγγελματικής αλληλογραφίας και επικοινωνίας του πτωχεύσαντος κατά την διάρκειαν της διοικήσεως της περιουσίας αυτού.»

Στη *Georghiades (ανωτέρω)* αποφασίστηκε ότι εξαίρεση στο συνταγματικό κανόνα αποτελούν οι πιο κάτω περιπτώσεις:

- (α) Όταν η παρακολούθηση της ιδιωτικής επικοινωνίας γίνεται με τη γνώση και έγκριση του προσώπου του οποίου επηρεάζεται το δικαίωμα.
- (β) Όταν η επικοινωνία διεξάγεται με μέσα απαγορευμένα από το νόμο.
- (γ) Όταν πρόκειται για πρόσωπα που εκτίουν ποινή φυλάκισης ή βρίσκονται σε προφυλάκιση.
- (δ) Στην περίπτωση επαγγελματικής αλληλογραφίας και επικοινωνίας του πτωχεύσαντος κατά τη διάρκεια της διοίκησης της περιουσίας του.

Κατά το χρόνο έκδοσης των διαταγμάτων που αντιστοίχως αφορούν τον αιτητή Σωτήρη Αθηνή αυτός εξέτιε μακρόχρονη ποινή φυλάκισης στις Κεντρικές Φυλακές. Οι τηλεφωνικές κλήσεις, οι αριθμοί των οποίων

είχαν παραληφθεί, έγιναν σε χρόνους κατά τους οποίους ο αιτητής Αθηνής εξέτιε ποινή φυλάκισης. Κατά τον χρόνο έκδοσης των διαταγμάτων που αφορούσαν τους αιτητές Μάτσια και Αλεξάνδρου αυτοί τελούσαν σε προφυλάκιση η δε αιτήτρια Αννα Αθηνή ήταν ελεύθερη. Ο αιτητής Μάτσιας προφυλακίστηκε στις 10.11.2008 ενώ οι τηλεφωνικές κλήσεις για τις οποίες ζητήθηκε η αποκάλυψη των αριθμών αφορούσαν στη χρονική περίοδο από 1.9.2008 μέχρι 10.11.2008 δηλαδή, αφορούσαν σε χρόνο που αυτός ήταν ελεύθερος. Καθόσον αφορά την περίπτωση του αιτητή Αλεξάνδρου αυτός προφυλακίστηκε στις 4.8.2009 οι δε τηλεφωνικές κλήσεις για τις οποίες ζητήθηκαν οι αριθμοί αφορούσαν στη χρονική περίοδο από 1.5.2009 μέχρι 4.8.2009 δηλαδή σε χρόνο που ήταν και αυτός ελεύθερος.

Η περίπτωση της αιτήτριας Αννας Αθηνή δεν εμπίπτει σε καμιά από τις προαναφερόμενες εξαιρέσεις του κανόνα εφόσον αυτή ήταν ελεύθερη, δεν ήταν υπό πτώχευση, δεν έδωσε τη συγκατάθεσή της για την παράδοση των αριθμών των κλήσεων ούτε τα μέσα που χρησιμοποίησε ήταν παράνομα. Επεται ότι η διαταγή αποκάλυψης των αριθμών των τηλεφωνικών της κλήσεων, όπως λεπτομερώς εμφανίζεται στο επίδικο διάταγμα, ήταν παράνομη και πρέπει να ακυρωθεί.

Καθόσον αφορά τις περιπτώσεις των αιτητών Μάτσια και Αλεξάνδρου προκύπτει ότι οι αριθμοί των τηλεφωνικών κλήσεων στις οποίες αναφέρονται τα αντιστοίχως εκδοθέντα διατάγματα, αφορούν κλήσεις που πραγματοποιήθηκαν προτού οι αιτητές τεθούν σε προφυλάκιση και συνεπώς ούτε αυτές οι περιπτώσεις εμπίπτουν σε οποιαδήποτε από τις εξαιρέσεις του κανόνα εφόσον ούτε εδώ αποδεικνύεται ότι οι εν λόγω αιτητές ήταν πτωχεύσαντες ή ότι η παραλαβή των αριθμών των κλήσεων τους έγινε με τη συγκατάθεσή τους ή ότι οι επικοινωνίες έγιναν με παράνομα μέσα. Ακολουθεί ότι και σε αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να ακυρωθούν τα επίδικα διατάγματα που αφορούν τους εν λόγω αιτητές. Σχετικά με αυτή την περίπτωση θεωρούμε ότι η όποια επέμβαση στο απόρρητο της επικοινωνίας των αιτητών, αναγόμενη σε χρόνο που δεν μπορούσε να ισχύσει οποιαδήποτε από τις εξαιρέσεις του συνταγματικού κανόνα, θα συνιστούσε παραβίαση του δικαιώματος. Το γεγονός ότι τα διατάγματα εκδόθηκαν ενώ οι αιτητές τελούσαν σε προφυλάκιση σαφώς δεν νομιμοποιεί αναδρομικό περιορισμό του δικαιώματος. Τέτοια ρύθμιση δεν προβλέπεται από το νόμο ούτε καλύπτεται από το Σύνταγμα.

Η περίπτωση του αιτητή Σωτήρη Αθηνή είναι διαφορετική από τις άλλες. Σε όλες τις περιπτώσεις που τον αφορούν, τα επίδικα διατάγματα εκδόθηκαν ενώ αυτός εξέτιε μακρόχρονη ποινή φυλάκισης στις φυλακές

και τα διατάγματα αφορούσαν στην παράδοση των αριθμών τηλεφωνικών κλήσεων που έγιναν από και προς κινητά τηλέφωνα σε χρονικές περιόδους που αυτός βρισκόταν στις φυλακές.

Το θέμα των τηλεφωνικών επικοινωνιών των φυλακισμένων και γενικά των κρατουμένων στις φυλακές προσώπων, ρυθμίζεται από τον *περί Φυλακών Νόμο του 1996, Ν. 61(1)/1996* και τους *περί Φυλακών (Γενικούς Κανονισμούς)*. Με βάση τον κανονισμό 27 καθορίζονται τα προσωπικά είδη που επιτρέπεται να κατέχουν οι κατάδικοι ενώ οι κανονισμοί 114 και 115 ρυθμίζουν θέματα που αφορούν στον έλεγχο των επιστολών και των τηλεφωνημάτων των κρατουμένων. Προβλέπεται ότι η τηλεφωνική επικοινωνία των κρατουμένων γίνεται από συγκεκριμένο τηλεφωνικό θάλαμο ή θαλάμους που βρίσκονται στο χώρο της φυλακής με δαπάνη των ιδίων των κρατουμένων ή με άλλο τρόπο κατόπιν εγκρίσεως του διευθυντή. Ο διευθυντής των φυλακών δεν όρισε ως επιτρεπόμενο τρόπο επικοινωνίας τη χρήση φορητών τηλεφώνων, γεγονός το οποίο δεν έχει αμφισβητηθεί και που λογικά οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο αιτητής δεν είχε δικαίωμα άλλου είδους τηλεφωνικής επικοινωνίας παρά μόνο μέσω των τηλεφωνικών θαλάμων των φυλακών. Ακολουθεί πως κάθε άλλος τρόπος επικοινωνίας του αιτητή Αθηνή που έγινε με μέσο απαγορευμένο από το νόμο, βρίσκεται εκτός των

ρυθμίσεων των κανονιστικών διατάξεων με αποτέλεσμα να στερείται ο αιτητής της απαραίτητης νομιμοποίησης ώστε να ζητά προστασία κατ'επίκληση του Συντάγματος. Ενόψει τούτου, οι αιτήσεις του αιτητή Σωτήρη Αθηνή για έκδοση εντάλματος certiorari πρέπει να απορριφθούν.

Ενόψει των πιο πάνω,

(α) οι αιτήσεις των αιτητών Χρίστου Μάτσια, Ανδρέα Αλεξάνδρου και Άννας Αθηνή επιτυγχάνουν με έξοδα υπέρ των εν λόγω αιτητών πλέον ΦΠΑ αν υπάρχει, τα οποία να υπολογιστούν από τον Προτοκολλητή και να εγκριθούν από το Δικαστήριο. Εκδίδονται εντάλματα certiorari με τα οποία ακυρώνονται τα επίδικα διατάγματα που αντιστοίχως τους αφορούν.

(β) Όλες οι αιτήσεις του αιτητή Σωτήρη Αθηνή απορρίπτονται.

Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Π.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ, Δ.

ΚΡΑΜΒΗΣ, Δ.

ΧΑΤΖΗΧΑΜΠΗΣ, Δ.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Δ.

ΦΩΤΙΟΥ, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ.

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ, Δ.

ΝΑΘΑΝΑΗΛ, Δ.

ΠΑΜΠΑΛΛΗΣ, Δ.

ΚΛΗΡΙΔΗΣ, Δ.

ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Δ.

ΣΦ.